

Ôn Nhu Mà Đối Với Em

Contents

Ôn Nhu Mà Đối Với Em	1
1. Chương 1: Giới Thiệu Nhân Vật	1
2. Chương 1-2	1
3. Chương 2	2
4. Chương 3	4
5. Chương 4	5
6. Chương 5	6
7. Chương 6	8
8. Chương 7	10
9. Chương 8	11
10. Chương 9	12
11. Chương 10	14
12. Chương 11	15
13. Chương 12: Kẽ Cáp Trái Tim	16

Ôn Nhu Mà Đối Với Em

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, ôn nhu công, lạnh lùng thụ. HE, sủng, ngọt *phát bánh gato*Câu chuyện nhe nhàng kể về việc tôi t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/on-nhu-ma-doi-voi-em>

1. Chương 1: Giới Thiệu Nhân Vật

Vu Hán, 27t, cao 1m8, phong thái không lẫn đâu được, chủ tịch tập đoàn SS nổi tiếng nhất nhì Trung Quốc, người được coi là lạnh lùng, độc tài, nhưng ngoại hình thì vô cùng nam thần. (công)

Mạc Lâm, 21t, cao 1m7, thiên tài Luật, được nhiều người mến mộ. sinh viên ngành Luật, tài giỏi tuy nhiên gia cảnh không được tốt lắm. Bố đã mất từ nhỏ, mẹ thì làm y tá. (thụ)

2. Chương 1-2

Một ngày trời mưa tầm tã

Mạc Lâm đi từng bước chạy thật nhanh ra khỏi trường đại học. Hôm nay cậu quên không mang ô theo, một sinh viên ngành Luật với trí nhớ siêu khủng thì thật là xui xẻo mà. Khẽ thở dài nghĩ thầm trong bụng:

- Mong hôm nay mẹ sẽ về sớm và nấu cho một bữa cơm ngon.

Đang mải mê với suy nghĩ thì xe buýt đến, cậu liền chạy vội lên và chọn cho mình một chỗ ngồi ưng ý, rồi liền lấy cuốn sách dành cho sinh viên Luật to đùng và chỉ chăm chú đọc.

Với trí nhớ thần thánh của Mạc Lâm thì chuyện học thuộc 1 cuốn sách to đùng đó là chuyện bình thường. (thánh hả chời)

Lúc đó, ở một trạm xe buýt không xa, có một chàng thanh niên tuấn tú, dáng cao đang u ám đứng chờ xe buýt. Lòng bực bội:

- Hôm nay lại phải đi xe buýt, đường hoàng là chủ tịch mà phải như vậy thật không đáng. Chắc phải mua luôn cái trạm xe buýt từ công ty về tới nhà để đi một mình.

Tuy có vẻ ngoài lạnh lùng nhưng vẫn không thể che giấu bản chất nam thần bên trong, những cô gái bàn tán xôn xao về anh chàng này.

Xe buýt dừng lại và Vu Hán bước lên nhưng cự nhiên lại chọn chỗ ngồi ngay đằng sau Mạc Lâm.

Hai người với hai công việc không liên quan vậy mà quen nhau được. Thật đúng là do duyên trời.

Trong suốt giờ ngồi trên xe buýt, Vu Hán cứ để ý anh chàng ngồi trên không chút chán nản. Quả thật chẳng hề tình yêu sét đánh là có thật? Một con người lạnh lùng, lãnh khốc, từ nhỏ tới giờ chưa biết yêu hay dù một chút cảm giác cũng không có đối với bất kì ai mà giờ lại chỉ vì một người không quen không biết mà phải lòng.

Vu Hán đối với người này là có chút tò mò, hứng thú à nha.

Nhân lúc người kia xuống xe, Vu Hán liền bước theo sau.

Mạc Lâm có cảm giác như ai đó đang theo sau mình nhưng cậu cũng chẳng để ý làm chi. Vì đây là đường chung ai muốn đi thì đi.

Với lại một sinh viên nghèo đến nỗi tiền học phí chưa đóng đủ, cái cửa trước cửa nhà đã hư rất lâu nhưng không sửa cũng chẳng có ai thèm vào trộm, thì ai thèm ăn cướp.

Vu Hán cũng chỉ lặng lẽ âm thầm theo sau chứ không nói gì hay hành động gì cả.

Tới khi Mạc Lâm vào tới nhà, hắn mới lặng lẽ quay đầu trở về, lấy điện thoại bấm một dãy số và ra lệnh:

- Bây giờ đến đón tôi, đường X. Và tìm kiếm thông tin đầy đủ về cậu nhóc này cho tôi.

Nói rồi hắn gửi cho đầu dây bên kia tấm ảnh.

Là Mạc Lâm, hắn đã âm thầm chụp lúc nào không hay.

Hắn nhìn vào ảnh trong điện thoại, môi hơi nhếch lên, ánh mắt có vẻ bí ẩn.

Đôi lời

~~ mới gặp 1 lần là bám dính rồi, khiếp ghê lắm nè. Cái kiểu này chắc khổ tiểu Lâm rồi. haizzzz

3. Chương 2

Tình yêu là một thứ gì đó ngọt ngào, ấm áp khiến con người ta phải say đắm.

Sáng hôm sau trời lại trong lành như hôm qua không phải là cơn mưa tầm tã.

Mạc Lâm dậy sớm làm công việc làm thêm ở một tiệm coffee.

Mẹ cậu là một y tá nên công việc ở bệnh viện rất nhiều nên việc quen tự lập từ nhỏ đã làm cho Mạc Lâm giống những người phụ nữ đảm đang.

Mỗi ngày khi đi làm thêm về cậu sẽ vào trường và học luôn. Thiên tài ngành Luật, đẹp trai, học giỏi, bao nhiêu cô gái tỏ tình theo đuổi đều làm lơ, lạnh lùng.

- “Mạc Lâm, có hoa khôi của trường đến tìm cậu kìa”. Lời của người bạn cùng bàn - Khải Uy.

Mạc Lâm nhìn ra ngoài cửa, một cô gái xinh xắn, dễ thương với vẻ mặt ngại ngùng đang nhìn về phía cậu.

Đứng trước mặt Mạc Lâm, cô gái thẹn thùng tỏ tình:

-” Mình thích cậu, Mạc Lâm. Làm người yêu mình nha”.

Với câu tỏ tình như vậy, cậu đã nghe ngàn lần như luôn vẫn vô tâm trả lời:

-” Tôi không xứng để làm người yêu cậu đâu”. Vẻ mặt lạnh lùng.

-” Nhưng tại sao?”.

-” Tôi nói cho cậu biết, nhà tôi rất nghèo, bố mất sớm, mẹ luôn bận với công việc, tiền học tôi còn chưa trả đủ, nhà cũng chỉ là thuê.... ”

Nghe tới đây, cô gái đã hiểu và khóc chạy đi mất.

Còn Mạc Lâm vẫn bình thản bước vào lớp như chưa có gì xảy ra.

Chiều lại ra xe buýt đón về như thường lệ.

Vu Hán đã theo Mạc Lâm cả một tuần rồi.

Hắn thật không hiểu nổi chính mình sao lại như vậy, là vì con người ngồi ngay trước mặt này ư?

Cảm giác này gọi là gì?

Chỉ cần nhìn Mạc Lâm chăm chú đọc sách là hắn sẵn sàng đi xe buýt, mặc dù từ nhỏ đến lớn đều chưa từng đi, hắn sẵn sàng vì cậu mà dậy sớm, hoàn thành công việc sớm để ra đón xe buýt cùng cậu.

Nhưng cậu không biết điều này.

Chỉ là một sự âm thầm lặng lẽ ngày qua ngày.

Thoáng chóng đã qua một tháng, trời cũng dần chuyển lạnh.

Mạc Lâm ra đón xe buýt mà lạnh run người, áo khoác mặc mùa đông cũ kĩ không thể giữ ấm cho cậu.

Cách cậu một khoảng không xa. Một ánh mắt tràn đầy sự ấm áp cũng như yêu thương cho cậu.

Hắn đã theo cậu cả một tháng nhưng lại chưa một lần nào tiếp xúc. Nhìn thấy cậu co rúm vì lạnh hắn lại thấy thương.

Hoàn cảnh gia đình cậu hắn đã biết rất rõ từng chi tiết, mỗi ngày đều có người báo cáo mọi hành động của cậu cho hắn biết.

Còn hắn thì áo chùng đầy đủ, ấm áp vô cùng nhưng lại không cảm thấy thoải mái tí nào.

Xe buýt đến

Cậu và hắn lên xe

-” Tôi ngồi đây được không?” một giọng nói ấm áp vang lên, Vu Hán mở nụ cười thân thiện với Mạc Lâm.

Cậu chỉ đáp lại bằng cái gật đầu.

Trên suốt quãng đường chỉ có sự im lặng, im lặng và im lặng. Tuy nhiên lại có tiếng ai đó ho.

Trước khi xuống xe, hắn quay qua cậu, gỡ bỏ chiếc khăn quàng trên cổ:

-” Sinh viên không được để bị cảm lạnh, tôi cho em mượn chiếc khăn này ”.

Nói rồi hắn quàng khăn vào cổ cho cậu.

Mạc Lâm- cậu vô cùng bất ngờ, đơ người nhìn hắn. Mình quen hắn ta chẳng, nguyên một đồng suy nghĩ ào ạt chạy ra.

-” Tôi không cần đâu, anh đeo lại cho mình đi”.

-” Tôi cho phép em mượn thì em cứ mượn, tôi không cho phép em từ chối”. Lời nó tỏ ra sự bá đạo của Vu Hán.

-” Nhưng tôi có quen biết anh chẳng? Sao phải đối xử tốt với tôi. Vả lại nhà tôi rất nghèo....”. Sự nghi hoặc của cậu dành cho hắn.

-” Tôi biết em định nói gì, em không cần biết tôi là ai chỉ cần tôi biết em là đủ rồi”.

Và hắn vội vàng bước xuống xe bủyt để lại cậu một mình với một đồng suy nghĩ lộn xộn.

4. Chương 3

Tôi nói yêu em được không?

Từ lúc vào trường và lúc về, Mạc Lâm luôn suy nghĩ về Vu Hán- 1 người đàn ông chững chạc, phong độ, có vẻ là sinh ra trong một gia đình khá giả nào đó, có thể nói là hình mẫu lí tưởng cho rất nhiều cô gái.

Cậu loay hoay tìm bóng lưng to vững chãi và giọng nói ấm áp của ai kia để cảm ơn cũng như trả lại chiếc khăn quàng cổ mà sáng hắn cho cậu mượn, nhưng mãi không thấy đâu cả.

Cậu vẫn quàng chiếc khăn đó đi học cả tuần để mong có cơ hội trả lại, nhưng vẫn mãi chưa trả được.

+++++

Vu Hán cả tuần nay bị bóc lột công sức vì vụ công ty sắp thêm một kế hoạch lớn trong năm. Đối với vị chủ tịch này thì lại còn bận bịu gấp nhiều lần đối với nhân viên bình thường.

Hôm nay vì đã hoàn tất nên Vu Hán muốn gặp con người kia để chỉ muốn nhìn mặt.

Xe bủyt đến, Vu Hán bước lên xe tìm bóng dáng ai đó quen thuộc liền ngồi ngay xuống mà không nói gì, đầu liền đặt lên vai ai kia mà ngủ ngon lành.

Mạc Lâm giật mình quay mặt sang, thì ra là anh ta, nhưng sao trông anh ta mệt mỏi nhỉ. Nhưng vẻ phong độ vẫn không hề giảm, sống mũi cao thẳng tắp, lông mi dài cong, đôi môi mỏng.

-Nhìn kĩ con người này trông cũng được lắm. Cậu nghĩ thầm

Và cứ vậy ngủ tới khi đến trạm cuối cùng thì Vu Hán mới tỉnh lại, hắn nhìn cậu say đắm nhưng cậu không biết và rồi 2 cặp mắt đối diện nhau, 2 lồng ngực đang đập thật mạnh.

-” Bây giờ tôi nói:” tôi yêu em” em có chấp nhận tôi không?”. Vu Hán nói với khuôn mặt nghiêm túc.

-” Chúng ta chỉ vừa mới gặp nhau, chưa biết rõ về đối phương, sao anh dám nói một câu như vậy ”

-” Đối với tôi là quá đủ để yêu thương em”.

Khuôn mặt Mạc Lâm dần có chút hoang mang không hiểu + chút bực bội.

-” Chính tôi là người đã theo dõi em trong một tháng, tôi biết hết về em và tôi nghĩ tôi có thể cho em hạnh phúc cả đời”. Một lời nói khẳng định chắc nịch.

-” Anh nghĩ mình là ai mà dám theo dõi tôi, vậy anh cũng biết tôi là sinh viên ngành Luật rồi chứ gì, tôi sẽ kiện anh ”. Mạc Lâm bực tức nói, rồi vội bỏ đi ngay.

-” Tôi sẽ chờ”, hắn nói mà khiến Mạc Lâm hơi chững chân nhưng rồi cũng đi tiếp.

Có vẻ thụ không hiền như tưởng tượng. Vu Hán à, khi nào về chung nhà nhớ dạy lại vợ nha

5. Chương 4

1 tuần trôi qua. Mạc Lâm không còn bị theo dõi nữa, cậu nghĩ

- Chắc hắn ta sợ mình rồi, nên sẽ không bị làm phiền nữa. Thật đúng là tên đó chắc bị điên nên mới nói những câu vớ vẩn (haizzz tội ghê, đẹp mà điên ^^)

Nhưng sao lời hôm đó hắn nói với mình lại nghiêm túc như vậy cơ chứ.

Quay trở lại giảng đường.

Hôm nay có một vị giáo sư nổi tiếng tài giỏi, kiến thức sâu rộng được mời đến để hội giảng về vấn đề “ĐỒNG TÍNH”.

Vị giáo sư bước vào hội trường, một người khoảng 50t, dáng vẻ lịch sự tao nhã, khí chất ngời ngời. Các sinh viên đều im lặng chăm chú.

Vị giáo sư bắt đầu bài thuyết trình của mình.

Mạc Lâm cậu tuy không hứng thú với vấn đề ” ĐỒNG TÍNH” nhưng cũng chỉ muốn chính mắt nhìn thấy vị giáo sư nổi tiếng này.

-” Hiện nay vấn đề đồng tính khá phổ biến. Theo tôi đồng tính không phù hợp với các quan niệm đạo đức xã hội. Là 1 thứ vấy bẩn nên tình yêu thuần khiết giữa nam+nữ thuở ban đầu. Đồng tính thực chất là 1 căn bệnh và có thể chữa trị.”

Các sinh viên đều im lặng lắng nghe, riêng Mạc Lâm tuy cậu không hứng thú nhưng là cũng không hoàn toàn đồng tình với quan niệm cũ rích, lạc hậu của một vị giáo sư nổi tiếng.

-” Có ai có ý kiến gì không?” vị giáo sư hỏi, không ai dám nói gì.

Đột nhiên có người giơ tay lên, khuôn mặt điềm tĩnh nhìn thẳng vào giáo sư và nói:

-” Thưa giáo sư, em không nghĩ như vậy. Đồng tính không phải là một căn bệnh mà là một xu hướng tính dục mang tính tự nhiên. Nhiều nghiên cứu cho thấy rằng, đồng tính luyến ái là một ví dụ của một biến thể tự nhiên và bình thường ở tình dục loại người và không phải là nguồn gốc của những xúc động tâm lý tiêu cực. Và không có đầy đủ bằng chứng để chứng minh rằng việc sử dụng những biện pháp can thiệp tâm lý có thể thay đổi được thiên hướng tình dục.

Và chỉ có ai thiếu kiến thức, lạc hậu mới coi nó là 1 căn bệnh. Em xin hết.”

Mạc Lâm, cậu vừa nói xong hàng tràng tiếng vỗ tay khắp cả hội trường. Quả là hotboy ngành Luật, vừa xuất sắc học giỏi lại đẹp trai.

Hội con gái xuyết xoa, xôn xao nói về Mạc Lâm. Khen nức nở.

Vị giáo sư mặt tái mét, đồng người lại rồi lúc sau cũng trả vờ cười cho qua chuyện.

Buổi hội giảng kết thúc trong sự vui vẻ, ai nấy cũng đều nể phục Mạc Lâm, người hùng của buổi học hôm nay.

Lúc về có vài bạn nữ bám đuôi, Mạc Lâm tìm cách để họ không còn đi theo rồi lặng lẽ đi ra trạm xe buýt.

Về tới nhà, cậu xắn tay áo vào việc nấu bữa tối, hôm nay mẹ lại bận trực đêm ở bệnh viện. Thật thương mẹ biết bao, mà tiền làm thêm của cậu cũng chỉ được 1 phần nào đó cho điều kiện kinh tế eo hẹp của gia đình.

Tiếng chuông cửa vang lên.

Mạc Lâm ra mở cửa, là nhân viên chuyển phát nhanh, gửi một giỏ trái cây rồi cậu kí tên.

Ai đã gửi vậy ta, cũng không có ghi lời nhắn gì, hay là bệnh nhân được mẹ chăm sóc nên muốn trả ơn.

Cậu đặt giỏ trái cây lên bàn ăn và đi vào tắm.

Nước trong phòng chảy ào ào, bỗng hình ảnh Vu Hán ngủ gục trên vai cậu hiện lên, cậu nhớ lại khoảnh khắc ấy.

Thật điên mà, cái tên biến thái, mặt dày ấy sao lại xuất hiện cơ chứ.

Cậu bước ra phòng tắm, khăn chỉ vừa choàng qua hông, nắn da trắng sữa mịn màng, đầu tóc hơi rối xù đang ẩm ướt từng giọt nước chảy xuống da thịt.

Thật là quyến rũ a~, giết người không dao kéo mà

Tối tối 8:00, cậu vừa ăn tối xong định xem tivi thì có tiếng chuông cửa, là ai tới vào giờ này.

-” Tối đây, chờ tí”

Vừa mở cửa, một nụ cười lấp lánh sau cánh cửa, hơi bất ngờ Mạc Lâm như đứng hình 0,69s:

-” Chào em, lâu rồi không gặp”, giọng nói hí hửng cùng vui vẻ.

-” Anh làm gì ở đây? Anh có bị điên không, có tin tôi sẽ gọi cảnh sát đến bắt anh không? Tôi không muốn nói nhiều, mong anh về cho.” giọng nói tỏ rõ sự không hài lòng.

Chưa kịp đóng cửa, tay Mạc Lâm đã bị giữ chặt lại, 2 cặp mắt đối diện nhau. Hắn nói:

-” Tôi đối với em là có chân tình chứ không có ý gì khác, mong em sẽ hiểu và chấp nhận tôi, Mạc Lâm”.

Cậu như bất ngờ, hắn biết tên mình quả là hắn đã luôn theo dõi mình.

-” Tôi quên chưa giới thiệu, tôi là nhân viên của tập đoàn SS nổi tiếng - Vu Hán”

Tiểu Lâm à, chấp nhận anh đi, đã mặt dày tỏ tình, rồi còn hạ thấp mình từ chức Chủ tịch xuống nhân viên rồi.

Vu Hán, soái ca •~•

6. Chương 5

Nếu yêu em mà phải chết, vậy thì tôi thà chết để được yêu em suốt đời chứ không thể sống nếu thiếu em.

-” Em có thể mời tôi một bữa cơm tối không?”

Mạc Lâm nhìn hắn vẻ mặt ngạc nhiên kèm theo chút coi thường:

-” Anh nói anh là nhân viên của tập đoàn SS mà lại không có tiền để đi nhà hàng ăn bữa tối ư? Mặt anh thật dày để đi xin một bữa ăn tối”.

-” Em muốn nghĩ sao thì tùy, bây giờ tôi đang rất đói, coi như em bố thí cho kẻ nghèo này đi”.

Nói rồi hắn xông luôn vào nhà mà không thèm để ý đến Mạc Lâm đang tức giận ở ngoài cửa.

Hắn nhìn sơ qua căn hộ, đơn giản, bình thường, không thiếu cũng chẳng thừa.

-” Em ăn tối rồi hả, đáng nhẽ tôi nên đến sớm một tí” vẻ mặt thất vọng của hắn làm Mạc Lâm có chút nghi ngờ, cậu dùng ánh mắt sắc sảo nhìn vào hắn rồi hỏi:

-” Có thật anh là nhân viên tập đoàn SS hay chỉ là đang lợi dụng tôi?”

-” Em chưa tin tôi sao?” nói rồi hắn đưa ra bằng chứng, tấm thẻ này là do hắn cố tình làm để có khi phòng chuyện xảy ra, bây giờ có thể dùng.

Cậu cầm lấy xem, quả thật là đúng vậy, không thể sai được vì thẻ của tập đoàn SS nổi tiếng là không thể làm giả được.

-” Em tin tôi chưa? Hay em cho tôi ngủ nhờ 1 đêm nha, tại tôi đang có việc gấp”.

-” Anh nghĩ mình là ai mà dám quyết định”

-” Với tư cách là người đang theo đuổi em”. Hắn nói mà mặt còn nở một nụ cười bí hiểm, không biết hắn đang nghĩ gì.

Cậu khi nghe được câu đó mặt liền đỏ ửng nên trông vô cùng dễ thương.

Rồi cậu xoay người đi vào phòng mặc kệ hắn làm gì thì làm vì nếu có ăn trộm thì cũng sẽ phải hối hận vì chả có gì đáng quý để lấy.

Hắn liền theo cậu vào phòng rồi ép cậu vào tường, hai tay giữ chặt tay cậu lên tường.

Hơi thở nóng bỏng của hắn làm cậu cũng nóng rực lên, cơ thể muốn phản kháng nhưng lại không thể. Hai người cứ nhìn nhau một hồi lâu, hắn ghé sát vào tai cậu thì thầm:

-” Tôi chỉ muốn hỏi em có thể cho tôi mượn một bộ quần áo để tôi tắm không?”

Cậu liền giựt mạnh tay ra khỏi tay hắn rồi tiến tới tủ quần áo vội lấy rồi đưa cho hắn một bộ đồ.

Hắn mỉm cười gian tà rồi bước ra ngoài

Hắn vừa đi thì cậu như gục xuống, tim đập rất mạnh, đầu óc rối tung, trong đầu cậu chỉ tua đi tua lại diễn cảnh vừa nãy.

Cảm giác này là sao? Cậu chưa bao giờ biết đến nó.

Hắn bước vào buồng tắm tâm trạng rất vui, có thể khiến cậu rạo rực, mặt nóng bừng thì hắn lại càng vui sướng.

- Thật là dễ thương mà. Hắn nghĩ

Cơ thể của Vu Hán thật quyến rũ a, màu da rám nắng, bụng sáu múi săn chắc, hai tay cũng cơ bắp. Vòi sen nước chảy xuống càng làm nổi bật phần thân thể săn chắc, như nam thần trong phim.

Hắn tắm xong bước ra mùi hương thoang thoảng của dầu gội vẫn còn vương đâu đấy.

Bộ quần áo Mạc Lâm đưa cho hắn có vẻ không vừa nhưng hắn nhìn vẫn rất đẹp trai.

Ăn bữa tối xong hắn liền vào phòng thì thấy Mạc Lâm đang ngồi trên bàn đọc sách.

Hắn chỉ lặng lẽ bước vào rồi lên giường ngủ.

Mạc Lâm đọc hết cuốn sách rồi cũng lên giường.

Trước khi ngủ cũng đã đặt một cái gối ôm ở giữa để khỏi phải bất tiện.

Mà cái giường nhỏ 2 người đàn ông to lớn nằm thực chất là rất chật chội.

Đến đêm, cậu bình tĩnh dậy, gối ôm rơi xuống đất, mà hần thì đang quàng tay ôm cậu. Đầu hơi ghé sát vào cậu, đôi mắt vẫn nhắm, hơi thở đều đặn mà ngủ ngon lành

Cậu hất tay hần ra rồi lại cho gối ôm vào giữa.

• • • • •

Sáng hôm sau, mùi thức ăn lan toả khắp căn nhà.

Mạc Lâm tỉnh dậy, giật mình

- không lẽ mẹ đã về rồi

Nghĩ là làm rồi chạy ra ngoài coi thử.

Bóng dáng quen thuộc, dọn 2 bát cơm lên bàn ăn, bữa sáng đơn giản chỉ có trứng chiên và 2 ly nước cam kèm thêm.

Mẹ cậu luôn làm cho cậu như thế vào bữa sáng.

-” Chào buổi sáng, tôi thấy trong tủ lạnh nhà không còn gì nên chỉ có thể ăn tạm vậy thôi”. Hần nói với giọng ấm áp, một chút hút phụ nữ của hần. Thật ấm áp, thật ôn nhu tựa như đang khiến cho con người ta cảm thấy hạnh phúc hơn.

[Đôi lời]

Bị cuồng công nên rất thích anh công ôn nhu. Có gì sai phạm mong mn nhắc nhở, đừng ném đá.

Thương ^^

7. Chương 6

Vu Hán đang rất bận rộn ở công ty. Hần nhớ tới hôm qua được ở chung, ngủ chung với bảo bối. Thật là hạnh phúc a.

Hần quyết định sẽ bẻ cong con người lạnh lùng kia.

Ở trường bỗng nhiên Mạc Lâm hất xì.

- Không lẽ có ai nhắc đến mình.

~~~~~

Mỗi ngày trôi qua, Mạc Lâm đều nhận được 1 bông hồng do Vu Hán nhờ nhân viên đem đến.

-Hần quả thật rất rảnh rỗi. Nhưng sao hần không đến thẳng mà tặng, chẳng nhẽ bận đến mức đó ư? Cậu nghĩ.

Một tháng trôi qua nhanh như mới đây.

Hôm nay cậu không những được 1 bông mà là 1 bó hoa hồng.

Điện thoại reo lên.

-” Đến hôm nay là 69 bông rồi ”. Đầu dây bên kia vẫn giọng ấm áp ấy mà cậu không được nghe trong 1 tháng nay.

-” Thì làm sao?” tuy cậu cố tình nói như vậy nhưng thật tâm cậu mừng lắm, có lẽ cậu đã bị tên xấu xa, mặt dày như hần làm cho mê muội rồi ư.

-” Bây giờ tôi sẽ đến đón em”. Nói rồi hắn cúp máy cái rụp.

15” sau

Chiếc siêu xe đen sang trọng lặn bánh. Trong xe có 2 người đàn ông

Vu Hán nói:

-” Tôi chở em đi nhà hàng ăn nhé”

Mạc Lâm:

-” Sao cũng được”, thật sự đối với cậu thì ăn ở đâu cũng giống nhau, vì cậu rất dễ ăn từ bé nên không quá đòi hỏi.

Chiếc xe đen sang trọng dừng lại trước nhà hàng nổi tiếng ở giữa trung tâm thành phố.

Hai người đàn ông bước vào, 1 sang chảnh, 1 thư sinh đơn giản nhưng cả 2 đều toát lên khí chất ngời ngời làm cho các cô tiếp tân nhìn mãi trầm trồ khen ngợi.

Bữa tối với những món ăn tuyệt vời, khung cảnh lãng mạn, nhưng cả 2 dường như không nói với nhau lời nào chỉ lặng lẽ gấp thức ăn cho nhau.

Bước ra khỏi nhà hàng hắn chở cậu đến một công viên.

-” Sao lại đến đây?” cậu hỏi với giọng thắc mắc.

Hắn im lặng hồi lâu rồi nhìn lên trời nhiều sao trả lời:

-” Bố mẹ anh một thời yêu nhau say đắm, họ cũng hay dẫn anh em công viên vào buổi chiều, nhưng bây giờ không còn, họ đã ra đi trong một vụ tai nạn khi anh 20t, anh nhớ rất rõ từng lời nói hành động mà họ đã làm cho anh, nhìn em anh lại nhớ đến mẹ, một người phụ nữ tuy lạnh lùng nhưng vô cùng ấm áp, bà luôn là người an ủi anh khi còn nhỏ, anh không nghĩ là sẽ có người lại giống mẹ anh đến thế” hắn dần lạc giọng và im lặng.

Cậu tuy có lạnh nhạt nhưng cũng không thể không động lòng.

-” Tôi xin lỗi” cậu nói rồi quay sang ôm hắn, lần đầu tiên cậu ôm ai đó ngoại trừ mẹ. Cậu như nghe được nước mắt của hắn đang chảy trên vai cậu.

Hai người ôm nhau rất lâu.

Rồi hắn buông ra và nói:

-” Muộn rồi tôi chở em về”

-” ừm” cậu đáp.

Trên đường về không khí trong xe vẫn ảm đạm không ai nói với nhau câu gì.

Về tới nhà cậu bước ra khỏi xe nhưng vẫn lo lắng cho hắn:

-” Anh về được không?”

-” Tôi ổn, em vào nha đi” hắn vẫn như lúc nãy, không ổn nhưng vẫn tỏ ra mình ổn lắm.

Cậu lại càng không an tâm, bỗng chạy sang cửa xe bên kia, báo hiệu cho hắn mở cửa xe bước ra.

-” Thôi, hôm nay tôi cho anh ngủ nhờ vậy, lỡ may trên đường về anh xảy ra chuyện gì thì chắc tôi là người gián tiếp làm nên chuyện” cậu vừa nói vừa kéo hắn vào nhà.

Hắn cứ vậy mà bị cậu lôi vào, cũng không phản kháng.

Hôm nay mẹ cậu cũng không có nhà, thật bận rộn.

-” Anh vào buồng tắm trước đi, đợi tôi đi lấy quần áo cho”.

Hắn làm theo lời cậu như 1 đứa con nít.

Khi cậu vào buồng tắm thì hấn đang tắm, cậu nói vọng vào:

-” Tôi để quần áo ở ngoài, tí anh lấy mặc nha”

Cậu chưa kịp bước ra ngoài thì bị một cánh tay kéo vào trong.

8. Chương 7

Cậu giật mình quay đầu lại, tim như ngừng đập, hai mắt cậu nhìn vào con người đang trần truồng trước mặt. Nhưng đập vào mắt vẫn là phần thân dưới, nó thật to (super big ^^)

Cậu đỏ mặt, ngại ngần quay đi rồi hỏi:

-” Có chuyện gì?”

Hấn dường như rất thấu hiểu lòng cậu nhưng lại cực kỳ thích trêu chọc cậu:

-” Tắm chung nha ”.

Cậu càng ngượng ngùng hơn, tức giận mặt đỏ má phồng lên chửi hấn:

-” Điên hả? Có tin tôi cho anh không thể duy trì nòi giống không? ” nói rồi cậu vùng vằng khỏi tay hấn rồi bỏ ra ngoài.

Nhưng tim vẫn còn đập vô cùng mạnh, không thể quên được hình ảnh vừa nãy.

Cậu lại trở về khuôn mặt lãnh đạm nhưng hấn bây giờ tảng băng này đang dần tan chảy và trở nên ấm áp.

Hấn thì vô cùng thích thú vì đã chọc điên được Mạc Lâm.

Cậu ngồi xem tivi, hấn cũng tiến lại gần rồi ngồi chung, nhưng mắt thì vẫn cứ nhìn cậu.

Mạc Lâm không chịu được liền nhăn mặt quay sang hỏi:

-” Tại sao cứ nhìn tôi vậy?”

-” Vì tôi thích em” hấn trả lời không ngượng ngập mà còn rất chân thành.

-” Tại sao lại thích tôi, trong khi anh có rất nhiều người theo đuổi?”

-” Đơn giản là quan tâm em, yêu thương em, muốn bảo vệ em hơn bất kỳ ai”.

Cậu im lặng, trầm tư.

Hỏi sau cũng lên tiếng:

-” Anh thích tôi là thật?” cậu dường như không còn cảnh giác với hấn nhưng là muốn một câu trả lời thật chính xác. Trước khi hỏi, cậu đã phải kìm nén để tim không phải quá nhộn nhịp.

Hấn im lặng nhìn cậu với đôi mắt sâu thẳm, tựa như soi được tâm can người trước mặt.

-” Là thật. Từ trước tới nay mọi điều tôi đã nói, đã làm đều là thật. Không có một chút dối trá.

Vì đối với tôi, em là tảng băng ấm áp”.

Cậu như không nghe nổi nữa

- Là hấn nói thật sao, lòng mình sao lại rạo rức như vậy.

Rồi cậu không nói gì nữa chỉ im lặng và hấn cũng vậy, đôi khi cậu lại lên nhìn xem sắc mặt của hấn.

Tối muộn cậu không thể ngủ được, cứ trần trọc mãi không thôi, lẩn qua lẩn lại.

Vu Hán bên cạnh cũng bị thức giấc. Hán không biết cậu làm sao, đột nhiên đôi tay ôm lấy cậu vào lòng ngực to lớn săn chắc của hắn.

Cậu không giãy giụa, cũng chẳng nói gì, chỉ im lặng trong vòng tay hắn. Người hắn tỏa ra một mùi hương nam tính không giống những người đàn ông khác.

Cậu cũng như trôi vào giấc ngủ.

Hai người chỉ ôm nhau ngủ tới sáng.

Hắn dậy sớm, chuẩn bị đồ ăn sáng.

Hai người cùng nhau ăn, sau đó hắn còn đưa cậu đến trường, lúc xuống xe cậu rất ngại vì ai cũng nhìn. Một sinh viên đi học bằng siêu xe, thật buồn cười.

Nhưng cậu với hắn cũng chẳng nhắc gì tới chuyện đêm qua

9. Chương 8

Tiến xa hơn hay chỉ dừng lại ở đây. Con đường vẫn còn dài và không thể ngừng bước. Liệu chúng ta có thể đến với nhau.

Hắn hôm nay lại đến nhà cậu như mọi hôm, cứ sinh hoạt ở nhà cậu như nhà mình.

Tiếng chuông cửa vang lên, cậu đang tắm, hắn phải ra mở cửa.

Một người phụ nữ trung niên, khuôn mặt rạng rỡ đứng trước cửa đang đợi con trai mình nhưng mãi không thấy.

Vốn dĩ bà có chìa khoá nhưng không tự mở chỉ muốn làm con trai bất ngờ.

Cửa mở ra, hắn và người phụ nữ nhìn nhau.

Bỗng người phụ nữ lên tiếng:

-" Cháu là ai? Tiểu Lâm đâu? Sao nó không ra mở cửa cho mẹ nó?"

Hắn ngỡ ngàng, là mẹ cậu, trong lòng bối rối như bị bắt quả tang nhưng vẫn tươi cười trả lời:

-" Dạ cháu chào bác, cháu là bạn của Mạc Lâm, Vu Hán. Mấy bữa nay cháu có đến ngủ nhờ nhà bác, tại nhà cháu có xảy ra chút chuyện".

Rồi mẹ cậu vào nhà rồi cũng nói hắn vào luôn chứ cứ đứng ngoài cửa nói chuyện thì rất xa lạ.

Hai người ngồi trên ghế nói chuyện, có vẻ rất hợp nhau.

Mạc Lâm bước ra khỏi phòng tắm thì nghe thấy tiếng nói chuyện liền ra phòng khách

Là mẹ đã về, mẹ thấy cậu liền chạy tới ôm rồi vỗ mông cậu nói:

-" Mẹ nhớ con quá, không có mẹ con có sao không hả bé cưng" vẻ mặt rất ư là cưng con trai mình.

Cậu thì lại rất xấu hổ, ngay trước mặt hắn mà mẹ lại vỗ mông như đứa con nít.

-" Dạ, con lo được "

Hắn ngồi trên ghế thấy vậy cũng cười trêu chọc cậu.

Ba người cùng ngồi ăn cơm rất vui vẻ, ăn xong hắn và mẹ cậu lại ngồi nói chuyện. Còn cậu chỉ lặn vể dùi dọn dẹp.

[Mẹ Mạc Lâm là: Lâm Phương, làm nghề y tá bệnh viện, bà rất bận rộn nên thường không về nhà. Nhưng bà lại yêu thương con trai mình, vì ba Mạc Lâm mất từ khi cậu còn nhỏ nhưng cậu luôn tỏ ra mạnh mẽ để mẹ không phải lo.

Mạc là họ cha cậu, Lâm là họ mẹ cậu nên sự tích tên cậu từ đó được ra đời]

Sáng hôm sau mẹ cậu đi sớm và còn dặn lần này mẹ sẽ theo đoàn bác sỹ sang Châu Phi chữa bệnh rồi còn nhờ Vu Hán chăm sóc kỹ cho cậu.

Cậu rất thương mẹ nên cũng ôm mẹ và tạm biệt.

Hắn nhân cơ hội này và hỏi cậu:

-” Tôi và em sẽ dọn đến nhà tôi ở để tiện việc”

-” Tại sao tôi phải làm vậy, tôi có thể tự lo được.” Cậu quả quyết không muốn đi.

Nhưng hắn lại nói:

-” Là mẹ em dặn tôi chăm sóc em, tôi không thể không nghe, vả lại để em một mình tôi không an tâm”.

Cậu cuối cùng cũng phải theo hắn mà về ở chung. Chiếc xe lăn bánh về phía bắc thành phố.

10. Chương 9

Hãy nói cho tôi biết:” Em đối với tôi là gì?”

Ngày đầu tiên hắn và cậu ở chung nhà của hắn.

Một ngôi biệt thự xa thành phố, cũng thuộc dạng cỡ bự.

Thiết kế sang trọng nhưng không quá lộng lẫy

Nội thất bên trong đơn giản, rộng lớn.

Tuy nhiên lại rất ít người làm, chỉ có người canh cổng và chăm sóc vườn hoa.

Hắn và cậu thì ngủ riêng hai phòng đối diện nhau.

Vu Hán tuy bận rộn nhưng vẫn luôn quan tâm đến cậu.

Ngày ngày Mạc Lâm vẫn đến trường còn có người đưa đón.

---

1 tuần sau

Vu Hán nhìn cậu đang bận rộn nấu ăn.

-” Hay chúng ta đi dạo, anh muốn ra ngoài một tí, tiện thể mua vài cuốn sách”

Mạc Lâm tuy không có hứng nhưng cũng không trả lời không được. Nên đành đáp lại:

-” Dạo xong xuôi bữa tối đã, chứ tôi không muốn bày bừa ra rồi không ai ăn. Rất uống phí thức ăn”

-” Được, được” hắn trả lời rất vui vẻ.

Xong bữa cơm tối, cậu và hắn cùng đi vào nhà sách nhỏ gần biệt thự nơi hắn sống.

Thật là nhỏ thì đúng nhưng rất là nhiều sách. Cậu và hắn cùng lựa sách, nào là sách luật, sách đầu tư kinh doanh...

Lại đi dạo một vòng, tới bên bờ sông, Mạc Lâm đứng trầm tư nhìn xa xa, Vu Hán nhìn cậu rồi cũng trầm tư.

Mất cả nửa ngày hấn mới hỏi cậu:

-” Không biết mẹ em giờ sao rồi, anh nghĩ bà ấy đang chăm sóc cho những bệnh nhân”

Mạc Lâm im lặng hồi lâu mới trả lời:

-” Bà ấy rất hạnh phúc về những điều đó, bà ấy là một con người luôn hy sinh cho con mình, một người phụ nữ mạnh mẽ”

-” Bà ấy rất giống em, một người luôn tỏ ra mạnh mẽ, luôn cố gắng không ngừng nghỉ, có lẽ vì điều đó mà tôi đã phải lòng em”

Cậu ngạc nhiên nhìn hấn.

Hấn cũng nhìn cậu nhưng bằng ánh mắt ôn nhu đối với cậu.

Hai người im lặng hồi lâu, cậu cười gượng lên tiếng:

-” Thôi chúng ta về đi, tôi buồn ngủ rồi”

Đổi lại, Vu Hán nhìn cậu nghiêm túc rồi nói:

-” Em đừng đánh trống lảng, tôi chỉ muốn biết trong lòng em tôi có ý nghĩa gì? ”

Cậu vẫn nhìn hấn, nhìn sâu trong mắt hấn:

-” Tôi xin lỗi nhưng...

Cậu chưa kịp trả lời xong hấn đã bước ngang qua và bỏ đi, để cậu lại một mình.

Bỗng tim cậu như thắt lại, rất đau, tại sao lại đau vậy.

Vì hấn ư? Là vì hấn sao?

Một dòng chảy nóng ấm chảy từ mắt cậu xuống.

Nước mắt cậu rơi xuống, từ trước tới nay Mạc Lâm luôn tỏ ra mạnh mẽ, nhưng giờ thì yếu đuối thế này.

Tại sao nước mắt lại rơi không ngừng?

Đáng lẽ cậu không nên nói như vừa nãy.

Cậu lủi thủi bước về nhà, lòng vẫn đau không ngừng, hấn thì không thấy đâu.

Suốt 1 tuần, hấn đi sớm về muộn, không thèm ăn tại nhà mà cũng chẳng thèm nói chuyện với cậu.

Tối ngày hấn vừa về, cậu không nhận được nữa đã theo hấn lên phòng.

-” Em có chuyện gì?” hấn như tảng băng, lạnh lùng hỏi cậu nhưng cũng chẳng liếc nhìn cậu một cái.

Cậu nhìn hấn hồi lâu, lời như nghẹn ở cổ họng không thể nói ra lời:

-” Tôi xin lỗi, thật sự tôi xin lỗi”

Cậu cũng không để ý từ khi nào mà nước mắt đã chảy.

Hấn ngạc nhiên quay người lại.

-” Em khóc ư?”

-” Cho tôi xin lỗi, tôi không có ý đó mà vì...” chưa kịp nói xong mà cứ nức nở rồi khóc trước hấn.

Hấn vội ôm cậu vào lòng rồi dỗ dành:

-” Không, là lỗi của tôi, em không có lỗi gì, là tại tôi cứ thúc ép em thôi, tôi xin lỗi là tại tôi” hấn vừa nói vừa vỗ nhẹ lưng cậu.

Tiếng khóc của cậu ngày càng im đi, chắc vì đã quá mệt, dựa toàn thân vào người hấn.

Hấn bế cậu vào phòng tắm rồi tự thay quần áo, tắm rửa sạch sẽ cho cậu, rất thuần thực, rồi tự tắm cho mình.

Thân thể trắng nõn của cậu như thôi thúc thứ gì đó của hấn. Nhưng hấn vẫn kìm chế, hấn không muốn cậu phải khóc như vừa nãy, không muốn cậu đau.

Nhẹ nhàng mà ôn nhu với cậu, rất nâng niu cậu, đem tất cả tâm tình mà đối với cậu.

Cậu thì cứ mặc hấn làm gì mình, người mệt mỏi mà thiếp đi

Hấn bế cậu ra ngoài giường rồi ôm cậu trong lòng thiếp đi theo.

Hai con người như hoà làm một, thật thanh bình mà bên nhau.

11. Chương 10

Sau khi Mạc Lâm tỉnh dậy, chuẩn bị mọi thứ, cậu bước xuống nhà, thân thể dường như đã đỡ mệt mỏi hơn nhưng cảm giác đói cồn cào.

Cậu nhìn hấn, đang đứng nấu đồ ăn.

Hình dáng thật là phong mỹ, hợp cảnh hợp người, con người tốt cuộc đã cướp trái tim cậu, một cách từ từ. Nhẹ nhàng đến rồi đưa cậu vào thứ tình cảm cậu chưa bao giờ biết đến.

Hấn biết cậu đang đứng sau mình lên xoay người lại cùng nụ cười và giọng nói ấm áp:

–” Em dậy rồi à? Tôi đang nấu cháo, mấy ngày nay em ăn không đúng bữa đã vậy còn toàn những đồ không tốt. Thật là không biết tự chăm sóc cho bản thân” hấn nói mà lòng như đang trách cậu, cùng vẻ mặt ” sao em lại không biết thương bản thân thể ”

Cậu chỉ nhìn hấn, nhìn ánh mắt, vẻ mặt, bộ dáng thuần thực nấu ăn của hấn, không nói lời nào rồi tự ngồi vào bàn ăn.

Hấn bưng hai tô cháo to, một cho cậu và một cho hấn.

Hấn nhìn cậu ăn ngon lành mà lòng thấy ấm áp lên.

Con người này sao lại cứ phải tỏ ra mạnh mẽ, nhưng thực tâm thì lại vô cùng yếu đuối.

Đợi cậu ăn hết tô cháo hấn mới nhẹ lòng mà mở miệng:

–” Hôm nay em nghỉ ở nhà với tôi, vì em vẫn còn yếu lắm, vả lại tôi không an tâm để em đi học mà trong tình trạng này”

Cậu hơi ngạc nhiên nhìn hấn rồi trả lời:

–” Anh còn công việc mà, với lại tôi không sao nữa rồi ”

Hấn trừng mắt nhìn cậu:

–” Em mà còn nói nữa là tôi nhốt em ở nhà một tuần không cho bước ra ngoài” hấn như đang dọa để cậu phải nghe lời mình.

Cậu nhìn hấn vẻ mặt bất đắc dĩ đành ngậm ngùi đứng lên dọn chén bát.

Hấn biết cậu đã phục nên đứng lên tiến lại gần cậu rồi xoa đầu cậu.

Cậu đối với hành động này là mới lạ nhưng lại không tránh né, mà lại đón nhận.

Đường như cậu đang mở lòng mình, mở một lối đi cho người ấy bước vào, mở một con đường cho người ấy cướp trái tim cậu.

12. Chương 11

Mạc Lâm có vẻ càng ngày càng nghe lời Vu Hán hơn làm cho hắn cũng rất vui vẻ.

Chấp nhận qua phòng hắn ngủ chung.

Nghe lời ở nhà với hắn.

Ngoan ngoãn coi phim cùng hắn.

Giống như chú cún con luôn leo đèo theo sau, vâng lời với chủ.

Đôi khi mẹ của Mạc Lâm cũng gọi về, ba người họ nói chuyện rất vui vẻ.

Nhìn bà đang rất hạnh phúc với công việc của mình cũng khiến Mạc Lâm đỡ lo lắng hơn. Và Vu Hán cũng vui vẻ theo.

(cái này gọi là tính chất bắc cầu ^^)

_____ :: _____ :: _____

-” Anh về rồi đây ” Vu Hán giọng nói vui vẻ. Hắn kì này đi muộn về sớm khiến mọi người trong công ty đều ngạc nhiên, một người cuồng công việc như hắn mà lại như vậy. Mà tâm tình của cũng tốt hơn trước chứ không còn lạnh lùng. Họ bàn tán xôn xao, liệu có phải vị chủ tịch của họ đang yêu hay không? Nếu có thì cô gái ấy phải rất đẹp, công dung ngôn hạnh, đầy đủ các yếu tố của con gái nhà lành.

Còn riêng về Mạc Lâm thì ngày nào cũng đi học có người chở đi (là Vu Hán đó) khiến các nữ sinh trong trường không khổ trách móc. Cậu toàn lấy lý do nhà không đủ điều kiện để mà từ chối tình cảm của họ, vậy mà bầu giờ lại có xe hơi chở đi học. Chẳng nhẽ lại vì điều gì.

Mạc Lâm nghe xong cũng ra đón hắn:

-” Sao hôm nay anh về sớm vậy, có muốn ăn gì không, em đi siêu thị mua về nấu cho anh”

Hắn xoa đầu cậu, cậu cũng ngoan ngoãn đón nhận.

Hắn lên phòng cất giỏ xách trên tay rồi thay bộ đồ giản dị xuống nhà hướng ánh mắt tới cậu rồi nói:

-” Hôm nay anh với em đi siêu thị chung đi, anh muốn ra ngoài một tí để thư giãn ” nói xong rồi còn kéo cậu đi không cho cậu kịp nói gì.

Siêu thị gần ngôi biệt thự hai người ở. Hắn trước khi mua lại ngôi biệt thự này đã tính trước sẽ phải thật tiện lợi nên không cần phải đi xa. Chỉ cần bước ra khỏi cánh cửa bước vài bước thì có thể mua đồ.

Hai mỹ nam bước vào siêu thị khiến cánh phụ nữ trong siêu thị trầm trồ ngưỡng mộ, họ nhìn theo như muốn ăn tươi nuốt sống (thật là mê trai mà, thấy trai đẹp đi với nhau là phải tự hiểu mình chỉ là nữ phụ trong đam thôi)

Hắn cùng cậu chọn đồ, nào là cà chua, cà rốt, dưa chuột, thịt bò.. và những đồ ăn vặt. Hắn cũng xách thêm mấy lon bia nữa.

Đến quầy thanh toán, nhân viên thanh toán khoảng chừng hai mấy tuổi, chị ta cứ nhìn chằm chằm vào Mạc Lâm rồi còn cười lén, còn kéo dài thời gian hơn khiến cho Vu Hán rất tức, hắn nói cậu ra ngoài đợi, tý hắn tính tiền xong thì ra.

Cậu nghe lời ra ngoài đợi khiến chị ta nhìn theo nuối tiếc.

Ngay lúc đó, hắn lạnh lùng lên tiếng:

-” Nếu cô còn cứ nhìn cậu ấy thì tôi e ngày mai cô sẽ không còn đứng ở trong siêu thị này nữa đâu. Tôi nghĩ ông chủ thuê nhân viên thì không muốn nhân viên của mình vì nhìn trai mà bỏ rơi khách hàng đâu ” hấn nói tỏ ra rất quyền thế. Làm cho chị ta từ ngạc nhiên chuyển qua sợ xanh mặt vội vàng xin lỗi.

Hấn trước khi đi còn bỏ lại một câu khiến chị ta ngỡ ngàng mà khóc không thành tiếng:

-” À mà, em ấy là người yêu tôi, nên mong chị đừng nhìn em ấy với ánh mắt thèm khát như thế ” giọng nói còn tỏ vẻ khinh bỉ, chị ta vì quê quá mà hoá giận không nói thành lời.

Hấn thì lại vô cùng đắc ý, tự mãn vì có thể cho chị ta biết mình và tiểu Lâm là người yêu.

———!!!———!!!———

Hấn và cậu về đến nhà, cậu liền xắn tay vào nấu bữa tối, nửa tiếng sau dọn lên một bàn đầy thức ăn.

Hấn thì muốn giúp nhưng cậu không cho lên chỉ có thể ngồi mà nhìn cậu thôi.

Trong bữa, hấn còn lôi mấy lon bia ra rồi rủ cậu uống chung. Cậu một mực từ chối, nhưng vẫn không thể được nên giờ đây đang lăm nhăm với hấn.

Còn hấn vì tính chất công việc nên tửu lượng rất tốt, không khiến hấn say được.

Đang nói thì cậu lôi ra chuyện ở đâu rồi hỏi:

-” Anh có yêu ai không? Còn em thì chưa, vì... ” rồi còn cười cười.

Hấn lợi dụng điều này mà nói:

-” Người anh yêu rất lạnh lùng, em ấy là người khiến anh phải hạ mình mà theo đuổi, anh biết em ấy rất yếu đuối nhưng lại luôn tỏ ra mạnh mẽ, em ấy làm anh có cảm giác muốn che chở, muốn yêu thương đến suốt đời”.

Cậu nghe xong cũng chỉ ừm ừm.

Hấn thuận tiện hỏi cậu một câu:

-” Em muốn biết người ấy là ai không?” còn mang nụ cười thần bí.

-” Là ai vậy, là ai mà hạnh phúc vậy” cậu cũng tò mò, say nên cậu chẳng biết gì mà cứ nói nhảm.

Hấn nói:

-” Chính là người ngồi trước mặt đây, là em đó. Ngốc vừa thôi ”

Cậu cũng chỉ ừ ừ, rồi ngủ một mạch đến sáng hôm sau không biết gì nữa.

Mấy ngày sau cậu có hỏi nhưng hấn cũng không trả lời. Hấn còn trêu cậu khi say thật là dễ thương, rắc rối suốt cả buổi

Cậu thì càng ngại, vì từ trước tới giờ chưa bao giờ say nên không biết trông mình thế nào. Thật mất mặt a

13. Chương 12: Kẻ Cắp Trái Tim

Cậu yêu anh rồi, cậu đã phải lòng anh rồi, cậu nên làm gì.

Mạc Lâm - cậu đã phải lòng hấn - Vu Hấn tên chủ tịch tập đoàn SS nổi tiếng, một con người ôn nhu.

6 tháng trôi qua, thời gian này cậu được nghỉ hè, suốt ngày ở nhà, còn hấn thì bận không có thời gian ăn cơm.

Thân là chủ tịch công ty nên hấn cần lo rất nhiều việc.

Nhớ lại 3 tháng trước, khi cậu biết hắn là chủ tịch của tập đoàn SS chứ không phải là nhân viên như lời hắn nói làm cậu giận dữ, hắn đã phải dỗ dành cậu và còn hứa sẽ không bao giờ dối cậu dù chỉ là việc nhỏ nhất.

Từ đó cậu cũng tin tưởng hắn hơn.

——-:————-:————-:———

Ting ting ting

Chuông cửa vang, cậu ra mở cửa:

-" Anh về rồi " hắn mừng rỡ ôm cậu vào lòng.

Cậu bất ngờ suýt ngã ngửa ra sàn nhà.

Nhưng sao trông hôm nay lại vui vẻ vậy. Cậu cũng cười theo.

Hắn vui vẻ thông báo với cậu:

-" Mẹ em đã gọi cho anh, tuần sau bà ấy sẽ về đây, hôm đó mình sẽ ra sân bay đón "

Cậu như chú cún được cho ăn liền vui mừng mà ôm chầm hắn, lòng không nghĩ được gì và

Rầm

Cậu té đè lên hắn.

Hai người nhìn nhau, hắn như đang bị thôi thúc, thân thể nóng rực.

Còn cậu thì nhìn chằm chằm vội muốn đứng dậy nhưng bị kéo lại.

Hắn rất muốn, thực sự hắn không thể nhịn được nữa. Hắn quả thực như con sói đang đói khát trước miếng mồi ngon.

Hắn kéo cậu xuống, nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên môi cậu, trao nhau những cái hôn ngọt ngào, hắn thuận tiện sờ mó cậu, khiến cậu bị kích thích không ngừng rên rỉ những thanh âm quyến rũ.

Hắn càng bị dụ dỗ hơn, tham lam cởi hết quần áo cậu ra, thân thể trắng cùng thân hình nhỏ nhắn khiến cậu như thêm quyến rũ hơn. Cậu ngại ngùng mà quay mặt đi.

Hắn hôn lên từng nơi trên thân thể cậu, thưởng thức miếng mồi ngon.

Hắn cởi quần ra, thứ ấy đã cương cứng từ lâu.

Hắn từ từ đưa tiến vào bông cúc nhỏ nhắn của cậu, tiến sâu vào.

Cậu cảm nhận được cái đau đón ấy, cậu cảm nhận được cái thứ nóng bỏng ấy đang ở trong cơ thể mình.

Cậu lại rên rỉ trong đau đón lẫn khoái lạc.

Cậu trao cho hắn cái quý giá của mình ngay tại trong nhà hắn, ngay tại dưới sàn nhà trong thời tiết hè nóng bức.

Hắn ôn nhu chứ không thô bạo

Hắn yêu cậu chứ không lợi dụng

Hắn dành tất cả cho cậu chứ không ích kỷ

Hắn yêu thương cậu hơn mọi thứ

Hơi thở hai người như hoà làm một. Giờ đây cậu là của hắn và hắn là của cậu.

Nhẹ nhàng, ôn nhu mà đối với cậu.

——-:————-:————-:———

Xong việc, cậu mệt mỏi rũ rời nằm trong vòng tay hắn.

Hắn ôm cậu vào lòng rồi bế cậu vào phòng tắm.

Hai người nằm trong bồn tắm, cậu mệt mỏi thiếp đi.

Hắn tắm gội, tẩy rửa sạch sẽ cho mình và cậu, rồi cuốn chăn bế cậu vào giường.

Cậu ngoan ngoãn ngủ, còn hắn thì chăm chú nhìn cậu ngủ. Nhìn cậu ngủ thật yên bình làm sao. Tựa như mọi vương bận đều không là gì khi ở cạnh cậu.

Cứ thế rồi ôm cậu ngủ lúc nào không hay.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cậu rất đau ở phần thắt lưng, còn hắn thì tỉnh dậy từ khi nào và đang nhìn cậu mỉm cười.

Cậu vì nhớ lại ngày hôm qua nên đỏ mặt chui vào trong chăn.

Hắn nhìn thấy vậy liền bật cười trêu ghẹo cậu

Con người này thật dễ thương a

Hắn liền ôm lấy cậu rồi nói:

-” Em có đau không? Tôi xin lỗi, vì hôm qua tôi không thể kiềm chế được mình ” hắn giả vờ tỏ ra tội lỗi nhưng bên trong lại muốn nữa.

Cậu vẫn ở trong chăn và im lặng

-” Tôi xin lỗi, em tha lỗi cho tôi nhé, im lặng là đồng ý?

Vẫn không có động tĩnh.

Hắn nói tiếp:

-” Tôi sẽ chịu trách nhiệm mà, tôi sẽ để em trong tim mình suốt đời, tôi sẽ.....

Hắn thấy cậu vẫn im lặng nên đành mở chăn ra coi.

Cậu đỏ mặt ấp úng nói:

-” Em lỡ yêu anh mất rồi, nên em sẽ để anh chịu trách nhiệm cho cuộc sống của em ”

Hắn vui mừng ôm cậu vào lòng, cuối cùng thì cậu ấy đã ngã vào lòng mình.

Tuần sau cậu và hắn đã nói hết với mẹ cậu, mẹ cậu cũng đã đồng ý.

Hai người họ đã ràng buộc mình bằng một đám cưới hạnh phúc.

Đôi khi tình yêu chỉ bắt đầu bằng sự lạnh nhạt nhưng nó sẽ kết thúc bằng hạnh phúc.

Tình yêu 1 năm 69 ngày

Tình yêu đủ lớn để thích hợp dành cho nhau trọn đời.

HAPPY ENDING

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/on-nhu-ma-doi-voi-em>